

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 736/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. novembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., Advokátska kancelária, Nezábudková 22, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 19 C 48/2011 z 15. januára 2014, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9 Co 287/2014 z 28. júla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. októbra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 19 C 48/2011 z 15. januára 2014, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 287/2014 z 28. júla 2015. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 12. októbra 2015.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 19 C 48/2011-100 z 15. januára 2014 bola sťažovateľka ako žalovaná zaviazaná zaplatiť žalobcovi 18 257 € s úrokmi z omeškania, a to z dôvodu nezaplatenej kúpnej ceny za byt.

Rozsudkom krajského súdu č. k. 9 Co 287/2014-134 z 28. júla 2015 doručeným sťažovateľke 23. septembra 2015 bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Podľa názoru sťažovateľky okresný súd nevykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, a to v súvislosti s existenciou pohľadávky voči žalobcovi. Vôbec neboli zohľadnené plnenia, ktoré sťažovateľka žalobcovi poskytla (cigarety, strava, vyplatenie dlhu), nebola zohľadnená ani skutočnosť, že žalobca do ceny bytu započítal aj záhradu, ktorú nemal vo vlastníctve.

Pochybenie krajského súdu vidí sťažovateľka v tom, že vzhľadom na obsah podaného odvolania sťažovateľky a v ňom uvedených podstatných skutočnosti malo byť v danom prípade nariadené pojednávanie, aby tak bola sťažovateľke poskytnutá možnosť účinnej obrany.

Sťažovateľka je toho názoru, že neboli splnené procesné podmienky na to, aby sa postupovalo spôsobom, ako to uskutočnil krajský súd. Bola tu potreba doplniť dokazovanie, a preto bol aj dôvod, aby sa nariadilo pojednávanie.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozhodnutím Krajského súdu Trnava zo dňa 28.07.2015, sp. zn.: 9Co/287/2014-134 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 15.01.2014, sp. zn.: 19C/48/2011-100 porušené bolo.

2. Postupom Krajského súdu Trnava, Okresného súdu Trnava základné práva sťažovateľa, podľa čl. 1, čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36

ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, a to rozsudok Krajského súdu Trnava zo dňa 28.07.2015, sp. zn.: 9Co/287/2014-134 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 15.01.2014, sp. zn.: 19C/48/2011-100 boli porušené.

3. Rozsudok Krajského súdu Trnava zo dňa 28.07.2015, sp. zn.: 9Co/287/2014-134 a rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 15.01.2014, sp. zn.: 19C/48/2011-100 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Trnava na nové rozhodnutie.

4. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie podľa úvahy Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktoré je Krajský súd Trnava povinný vyplatiť k rukám právneho zástupcu sťažovateľa: JUDr. Marián Ševčík, CSc., advokát, Nezábudková 22, 821 01 Bratislava. (...)

Celkom trovy právneho zastúpenia spolu = 296,44 eur.“

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka nepodala proti rozsudku krajského súdu č. k. 9 Co 287/2014-134 z 28. júla 2015 dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá pre porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj čl. 36 ods. 1 listiny smeruje proti konaniu a rozsudku okresného súdu sp. zn. 19 C 48/2011 z 15. januára 2014, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v tejto časti vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež poznamenať, že sťažovateľka právo podať odvolanie proti rozsudku okresného súdu aj využila.

Odlišná je situácia týkajúca sa tej časti sťažnosti, ktorá pre porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj čl. 36 ods. 1 listiny smeruje proti konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 9 Co 287/2014 a jeho rozsudku z 28. júla 2015. Túto časť sťažnosti treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Sťažovateľka v podanej sťažnosti namieta, že jej bola postupom krajského súdu odňatá možnosť konať pred súdom, keďže tento konal a rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania, hoci pre rozhodovanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania neboli splnené podmienky.

Za uvedeného stavu bolo možné podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť by vyplývala z ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Podľa zistenia ústavného súdu však sťažovateľka dovolanie nepodala. Tým je dané, že nevyužila účinný zákonný opravný prostriedok, ktorý mala k dispozícii. To zakladá neprípustnosť tejto časti sťažnosti.

Treba tiež uviesť, že sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto neprichádzal do úvahy ani prípadný možný postup ústavného súdu v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Na uvedených záveroch nič nemení skutočnosť, že v danom prípade neprichádzala do úvahy prípustnosť dovolania podľa § 238 Občianskeho súdneho poriadku, pretože dovolanie z niektorého z dôvodov uvedených v ustanovení § 237 Občianskeho súdneho poriadku je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, teda i v tých prípadoch, v ktorých dovolanie podľa § 238 Občianskeho súdneho poriadku nie je prípustné.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2015